

Felgyújtotta n

Petőfi Sándor emlékének

Segítsünk deregltyét húzni a hajósoknak,
segítsünk hálót vetni a halászoknak,
segítsünk szemet fejteni a bányászoknak,
segítsünk acélt edzeni a munkásoknak,
segítsünk földet művelni a parasztoknak,
hogy elsímuljanak a redők és a
szabadság-szerelem
mindenkor ikerpár legyen.

Sikertelenségek szurok-éjjelei után
sikerek fény-hajnalai jönnek,
mint a hét sovány tehén esztendeje után
a hét kövérnek esztendeje jött.

Verseit szavalta s elzuhant valaki,
pezsgett a vér, mint rázott szódavíz,
hulltak a hősök, s a szemük így kiáltott:
éljen a szabadság! éljen a haza!

Talpukat paraszak perzselik,
kárunkat láng-sárkánytarajok.

Zászlók tépett vásznairól
dudorász a szél, e friss, mai,
s a tegnapi századok füstjét-porát
szemünk közé csapja, könnyezünk.

Hajtsuk le fejünk és emeljük magasra.

A büszkeség tettekre kötelez;
legyünk méltók a megmaradásra.

Láz és szakáll

Hegyes is lehetne az állam,
de gömbölyű és nem hegyes.
Olv borzongások cikkázzák be
megismert testemet. Mi ez?

Szakállal rejtsem el a lágyság
elárulóját, akarát?
Minek a lázát érzem bőröm,
a rámnőtt balettmez alatt?

Szakállamat nőni ereszttem,
mint Krisztus, Castro s annyi más.
Talán azért vacog a testem,
mert tudja, kivégzi a láz.

Vesztem a lágyság, aki lány, azt
a madárszárny is leüti.
A forróság megint eláraszt,
puizusom méri valaki.

Nem nézek a tükörbe többet,
hajts, kényszerített akarát,
lázammal, mely parazsat görget,
nem veszthetem el magamat.